

★ ★ АНА ★ ★
КАЩАБРА

The image features the text 'АНА КАЩАБРА' in a stylized, pink, serif font. The word 'АНА' is positioned above 'КАЩАБРА'. The letter 'А' in 'КАЩАБРА' is decorated with a black and white striped pattern. The letter 'Б' is replaced by a black witch hat with a white band. There are four pink stars: two above 'АНА' and two above 'КАЩАБРА'.

Мадам Пруџе

Она је моја учитељица и шефица нашег клуба. Делује традиционално, али она је луђа од нас!

Маркус Покус

Мој најбољи друг, иако ме његов гавран баш и не воли. Његова магија је зелена и он обожава шале и апсурдне планове.

Анђела Сезам

Јединствена, као на пример жаба крастача. Њена магија је љубичаста, а она обожава стрипове, видео-игре и да буде другачија.

A girl with long, vibrant blue hair and large, expressive orange eyes. She is wearing a pink long-sleeved top and black leggings with yellow stars. She is holding a black cat with large yellow eyes. In the background, there is a chandelier with lit candles and purple curtains.

Оливер Дарк

Држите се подаље од овог клинца. Хоће да буде као његов прадеда, најпознатији ловац на вештице у Мунвилу. Нек проба да нас ухвати!

A girl with short orange hair and large blue eyes, peeking out from behind a purple curtain. She has a surprised expression.

Ана Кадабра

Ово сам ја са својим мачком и својом магијом дуге! Захваљујући њој, у стању сам да решим много проблема... али и да се увалим у још веће.

A girl with a long red braid and a purple cat perched on her black witch hat. She is wearing a yellow long-sleeved shirt and a black skirt. She has a confident, slightly mischievous expression.

Сара Казам

Она је најстарија у клубу, најбоља ученица... И она која највише заповеда. Њена магија је жута и има шишмиша за љубимца.

Дух
клисуре

Пут ка граду

Ќокоѕ и
чоколада

Крај ловаца
на вештице

Торањ
олуја

Школа

Муњвил

Пећине
близнакије

Маџмунова
фарма

Хадов
бунар

Зачарања
вила

Кућа
Ане Кадабре

Моњструозно
језеро

Стари
храст

Назив оригинала:

Anna Kadabra: El Club de la Luna Llena

by Pedro Mañas and David Sierra Listón

Text copyright © Pedro Mañas, 2020

Illustrations copyright © David Sierra Listón, 2020

© Editorial Planeta, S. A., 2020

Avda. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Права за ово издање © 2023 Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-04792-9

Ана
КАЦАБРА

Клуб пуног месеца

Превела Миа Грубишић

Ах, то сте ви! Замало да умрем од страха.

Кад се књига отворила, помислила сам да се приближава неки ловац на вештице. Било би ужасно кад би ме неки од њих открио.

Добро чувајте све тајне које ћу вам открити.

Добро, да, ја сам вештица, али немојте бежати! Не планирам да баџим никакве чини на вас. Осим тога, за сада сам и даље ученица.

И помало смотана.

Највише што бих могла да урадим јесте да претворим ову књигу у ослића. Не знам шта се дешава, у последње време ми све испада ослић. Некад свеж, некад похован, али увек одвратан.

Иако је моје име Ана Грин, моји нови другари ме зову... Ана Кадабра.

И одмах потом додају: „Луда ко кобра!“
Види ти њих...

Откад сам открила магију, имам и непријатеље. Они ми дају и горе надимке, али ми не кажу то у лице јер бих могла да... па, да их претворим у ослића.

Погледајте, ова овде сам ја. Сигурно сте ме замишљали са црним шеширом,

са избораним носем и у шпицастим чизмама, али не. Кад бих била у службеној униформи, одмах би ме упецали. Уместо бора, имам пеге. Уместо шешира, носим шарене унихопке и сукње од тила.

Чизме носим, али кошаркашке.

Имам и чаробни штапић, свеску са чинима и магичног кућног љубимца.

Да завршим, на грудима имам мали месец који сија у мраку. То је знак Клуба пуног месеца, тајног друштва чији сам члан. Ако сте храбри, можда једног дана можете да нам се придружите.

У Клубу пуног месеца имамо само три правила. Зовемо их Дијамантска правила, јер не смеју да се прекрше. Можемо их звати и Правила чоколаде од прошле године, јер је и то тешко разбити. Правила су следећа:

Прво је да нико ван
клуба не сме да зна
за твоје моћи.

Дакле, ни твоја бака.

Друго је да не смеш да
украдеш чини свом другару.
Не крадљивцима чини!

Треће је да се магија користи
само за добре ствари.

Немој да ти је тало на памети
да твоја школа нестане.

Ово што ћете прочитати јесте прича о томе како сам сазнала да сам вештица... И како сам прекршила правила која је забрањено кршити. Ах, да, и како сам замало уништила читаво село.

Тог јутра моја кућа је изгледала као кућа лудака.

„Нема је нигде!“, чуло се викање по ходнику.

„Где ли је та безобразница?“, зачула сам питање из кухиње.

Да, та безобразница сам ја. Ах, а они који су ме дозивали били су моји родитељи.

Обоје су ме тражили, али нису могли да ме нађу. Није да сам се начинила невидљивом. Заправо, још увек нисам била открила своје моћи. Само сам се сакрила испод кревета. И што је било још важније: нисам имала намеру да изађем одатле.

„Ана, љубави!“, викнуо је тата нежно.

„Ана, безобразнице!“, викнула је мама љуто.

Ови које овде видите су моји родитељи. Добро, видите им само стопала. То је једино што сам могла да видим из свог склоништа. Али и стопала нам могу рећи доста о томе каква је неко особа. Ако смрде, могу рећи још и то да она певају! У физкултурној сали у школи је увек концерт.

Стопала број 1 су од моје маме. Мала су као и она, а увек се налазе у штиклама које праве буку исто колико и она. Мама ради у

банци и увек је нервозна, толико да понекад погрешни и обује ципеле различите боје (реци јој ти ако смеш).

Стопала број 2 су од мог тате. Она су велика али тиха, као и он. Он је професор и увек има времена да изгланца своје ципеле. Чарапе су му увек толико подигнуте да изгледа као су негде зашрафљене.

Иако су им стопала толико различита, моји

родитељи имају нешто заједничко: обожавају да праве колаче. Не, не раде то ногама! Не волимо колаче са укусом сира.

Моји родитељи су имали један сан. Врло слadak. Сањали су да напусте своје послове и отворе посластичарницу. Али када су остварили свој сан, мој живот се претворио у кошмар!

Испало је да морамо да се селимо да би они отворили посластичарницу!

„Мораш разумети, Ана“, рекао је тата.

„У овом граду већ има превише продавница. Али види, ми смо нашли савршен локал...“

„Налази се у прелепом месту које се зове Мунвил“, додала је мама. „То место изгледа чаробно, знаш? Препуно је легенди о магији и вештицама.“

Што се мене тиче, могло је бити пуно

кловнова и хамбургера. У сваком случају, ја нисам веровала у вештичарење и нисам планирала да напустим своју кућу, школу и пријатеље. Зато сам одлучила да се сакријем испод кревета и останем тамо заувек.

Била сам добро опремљена. Имала сам гомилу грицкалица, књига, четкицу за зубе, тротинет и друге корисне ствари. На пример, пола килограма длака и једну стару чарапу.

Добро, заборавила сам да очистим испод кревета. Али чарапа је толико смрдела да сам могла да је користим за самоодбрану. Осим тога, нисам била сама. Имала сам Козма.

Козмо је био мачак бескућних који је живео свуда по комшилуку. Ја сам му дала име. Иако никоме није припадао, слободно је улазио и излазио из свачије куће. Имао је жуте очи, шиљате уши и сиво крзно.

Само врх репа му је био црн, као да га је ставио у камин.

Али колико год генијалан био, родитељи ме нису пуштали да га поведем са собом.

„Ана, излази више!“, чула сам мајчин глас.
„Морамо да стигнемо у Мунвил пре мрака.“

„Како да не“, помислила сам. Увукла сам се још дубље и помазила мачка. Он је заузврат

почео да мијауче на сав глас. Колико је био леп, толико је био и глуп.

„Мислиш да је погодан моменат за рок концерте?“, брзо сам шапнула. „Ухватиће нас!“

„Мијау“, поновио је мачак. „Мијау, марамјау!“

Истог тренутка, мамина глава је провирила испод јоргана.

„Шта радиш ту?“, викнула је. „И опет са тим створењем! Рекла сам ти да га не желим у кући!“

Уплашен, Козмо ми је побегао из руку и искочио кроз отворен прозор.

Ја сам покушала да се сакријем у ћошак, али ме је мама повукла за чизме и вратила назад. За мање од минут, била сам угурана у ауто у коме је била гомила кофера.

